

религиозно, което той (Озирис) произнася. Каза-
кажието по това се състои въ това, че душата
минава въ плото на това мърсно животно, нар.
свинята, която отива да живее на света и с
нейната смърт умира и душата. Една особена кни-
га, която се нарича „Книга на умирлостъ“, и която
съдържа подробни наставления за погребението
и прилаганата на оуди светъ, заедно съ разни мо-
литви и главно разни приповикъ за добродетел^и и
вотъ на покойни, е придружавана мизант^и.

Умирлостъ и душата илѣ.

Тази доктрина е имала касосално зна-
чение за египетското искусство, което по при-
стѣпност може да се нарече погребално искусство
-искусство, посветено на умирлостъ на мъртви
сродове и сродници.

Египтяните са били религиозно привързани
къмъ почитанieto на своите предци. По възра-
на благодарното величие на умирлостъ, които
бъдѣ върху насъ, и нагъ съ уважение обичаи
на бащата си. Смертта въ мъртвата египтянинъ
с мрала по-голяма роля отъ живота. По малко
се грижѣ за религията, въ която живѣе, нѣ въ-
житъ живи, въ които мъртвѣе да поживатъ сѣдѣ
смертта си, въ прѣдметъ на всеркитъ мъртви
срѣди. Сродовитѣ мобили бѣхъ многобройни: ста-
ти, стени (надписи) муски, сѣдове, украшения, ма-
тици и пр. всерко реповѣкъ намира въ мъртвитѣ
сродници. Въ мисълта на Египтяните, жи-
вота на този светъ, бѣше както и смертта
едно прѣхождене. Врѣме за испитани, слѣдъ ко-
ето реповѣкъ си завземаше пакъ плото; отъ
тамо нѣмаша да балсамира, за да може душата
да го намери реповѣдено. Пѣвѣтѣ е въродно, че
и хиената замаше много мѣсто въ мъртви обичи.
Шамполюнъ отдава повелението на душата въ
Египетъ на християнството, което с исхвърлило
балсамираието, защото душата не бѣше извѣстна
на грѣшитѣ Египтяни.

Въ Египетъ основното, първоначалното по-